

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gersdorf

w sprawie z powództwa A. M.
przeciwko Okręgowej Izbie Pielęgniarek i Położnych w [...] o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.
z dnia 21 czerwca 2013 r., sygn. akt VII Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka A. M. domagała się od Okręgowej Izby Pielęgniarek i Położnych w [...] odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia z jej winy.

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2013 r., sygn. VI P (...) Sąd Rejonowy G. oddalił powództwo w całości. Powódka była zatrudniona u pozwanego na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku głównego księgowego. W dniu 12 marca 2012 r. rozwiązano z powódką stosunek pracy bez wypowiedzenia z jej winy ze względu na wstrzymywanie płatności mimo upływu terminu zapłaty, co spowodowało konieczność zapłaty odsetek, niewywiązanie się z obowiązku ubezpieczenia mienia pozwanego, niewykonania polecenia dotyczącego przygotowania protokołu zdawczo-odbiorczego, bezpodstawne i fałszywe

oskarżanie współpracowników o popełnienie przestępstwa, brak sprawdzenia zgodności majątku pozwanego mimo monitu, brak bieżącej analizy przekroczeń finansowych związanych z obchodzonym jubileuszem pozwanego, podważanie decyzji pracodawcy i komentowanie ich w obecności innych osób a także burzenie wizerunku pracodawcy przez aroganckie zachowanie względem osób współpracujących z pracodawcą. Sąd Rejonowy za prawdziwe i konkretne uznał zaniechanie ubezpieczenia majątku pozwanego, niewykonanie polecenia sporządzenia protokołu zdawczo-odbiorczego i sprawdzenia majątku pozwanego, fałszywe oskarżenia pracowników o zachowania niezgodne z prawem oraz burzenie wizerunku pracodawcy w stosunku do osób trzecich. W konsekwencji ocenił, że pracodawca miał powody dla rozwiązania z powódką stosunku pracy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Apelację powódki od tego wyroku oddalił wyrokiem z dnia 21 czerwca 2013 r., sygn. VII P (...) Sąd Okręgowy w G. Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną, przyjęte za podstawy zaskarżonego orzeczenia. Potwierdził, że powódka naruszyła ciężko obowiązki pracownicze w ramach kwalifikacji przyjętej za podstawę orzeczenia sądu I instancji, co uzasadniało rozwiązanie z nią stosunku pracy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. a więc i oddalenie jej powództwa o odszkodowanie.

W skardze kasacyjnej wywiezionej od tego wyroku pełnomocnik powódki wskazał, że skarga pozostaje oczywiście uzasadniona a także, że w sprawie zachodziła nieważność postępowania. O oczywistej zasadności skargi ma świadczyć potraktowanie zachowania powódki jako ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, mimo, iż nie spełniało ono przesłanek wynikających z tej regulacji. Nieważność postępowania z kolei ma miejsce przed sądem I instancji i polegała na uniemożliwieniu powódce obrony jej praw poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony mimo licznych rozbieżności i kwestii wymagających wyjaśnienia w sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania.

Przed wszystkim nieporozumienie stanowi kierowanie zarzutu nieważności postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. Zawarte w tym przepisie pojęcie

pozbawienia strony możliwości obrony swoich praw definiowane jest w judykaturze jako sytuacja, gdy na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, będących wynikiem naruszenia konkretnych przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, których nie można było usunąć do momentu wydania orzeczenia w danej instancji, strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub w istotnej jego części ani osobiście, ani za pośrednictwem swojego pełnomocnika procesowego, przedstawiciela ustawowego bądź kuratora i to bez względu na to, czy opisane pozbawienie strony możliwości działania mogło mieć wpływ na rozstrzygnięcie sporu (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 1974 r., II CR 155/74, z dnia 17 października 2003 r., IV CK 76/02, z dnia 7 października 2009 r., III CSK 35/09, z dnia 8 października 2009 r., II CSK 156/09, z dnia 3 lutego 2010 r., II CSK 404/09, z dnia 15 lipca 2010 r., IV CSK 84/10).

Tego rodzaju sytuacja nie zaszła w niniejszej sprawie. Strona powodowa nie została pozbawiona możliwości obrony swych praw. Przedstawiała argumenty, przemawiające za zasadnością powództwa oraz wnioski dowodowe. Fakt, że jeden z wniosków, dotyczący przesłuchania powódki w charakterze strony, nie został uwzględniony, z pewnością nie stanowi naruszenia prawa strony do obrony w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. Nieważność postępowania zatem nie zachodzi i z tego względu skarga nie podlega przyjęciu do rozpoznania ani nie jest oczywiście zasadna.

W judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi powinna dać się stwierdzić na pierwszy rzut oka bez zbytniego wgłębiania się w sprawę (por. np. postanowienie z dnia 2 sierpnia 2007 r., sygn. III UK 45/07, niepubl.). Samo z siebie naruszenie prawa materialnego w wyroku sądu odwoławczego nie stanowi o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (por. postanowienie SN z dnia 11 maja 2006 r., sygn. I PK 283/05). Przyjęte jest ponadto, że oczywista zasadność skargi powinna polegać na takim naruszeniu norm prawnych, które nie budzi wątpliwości i możliwe jest do stwierdzenia przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z dnia 27 lipca 2007 r., sygn. I PK 113/07).

Sąd Najwyższy nie dopatruje w okolicznościach niniejszej sprawy oczywistego i rażącego naruszenia norm dotyczących rozwiązania stosunku pracy z powódką.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.